

ker skadeligt for vort Retsvæsens Effektivitet.

Det er ikke alt i denne Ordning, som er fuldt tilfredsstillende. Der er bl. a. Nævningeinstitutionen, som traadte i Kraft sammen med den nye Ordning. Da vi nu altsaa skal have Spørgsmaalet om i hvert Fald den rent tekniske Ordning, Nævningernes Udnævnelse m. m., frem, ønsker jeg at sige, at der om denne nye Institution har været adskillig Diskussion, og jeg mener med Rette. Det kan ikke nægtes, at i vide Kredse blandt dem, der er Tilhængere af Nævningeinstitutionen — og blandt dem hører jeg —, har det vakt Forbavelse, paa sine Steder ogsaa Sorg og paa endnu flere Steder betydelig Harme, at det kan være saaledes her i Landet, at et Kærestepar, der har besluttet sig til at dræbe deres Barn og har gjort det, har kunnet fritages for Straf, efter at de har tilstaaet deres Forbrydelse, og alle Bevisligheder taler for, at de har begaaet den. Det er et Forhold, som har vakt betydelig Opmærksomhed. Efter at denne meget omstridte Dom er blevet afsagt, er den bl. a. af Nævningernes Formand blevet motiveret med, at da der var formildende Omstændigheder, som kunde gøre en Benaadning berettiget, mente man, at det var nemmere at gaa den direkte Vej til Benaadning end først at kende de paagældende strafskyldige og derefter indstille dem til Benaadning. Men med denne Motivering har Nævningedomstolen tilrevet sig en Myndighed, som ikke tilkommer den. Retten til Benaadning tilkommer ifølge vor Forfatning den højeste udøvende Magt; den hviler i Kraft af Grundlovens § 26 hos Kongen, og det har i hvert Tilfælde ikke været Venstres Mening, den Gang det gik med til Nævningeinstitutionen, at det skulde være en Institution, som skulde udøve Benaadningsret, og jeg tror ikke, der skal ret mange af den Slags Domme til, hvor man vil fritage Forældre, som med Overlæg ombringer deres Børn, for Straf, for der ude i Befolkningen vil rejse sig Krav om, at der fra Lovgivningsmagtens Side, som dog har indsat Nævningeinstitutionen i vor Retspleje, skal optrækkes andre og klarere Grænser end nu, hvor den har tilrevet sig en Beføjelse, som aldeles ikke tilkommer den og heller ikke har været tiltænkt den.

Man hævder, at det er et nyt og oprøvet System, som kan have sine Børnesygdomme at overstaa. Men man kan dog ikke blive ved med at tale om, at det er et oprøvet System, thi nu har vi jo haft

den nye Retsplejeordning siden Efteraaret 1919, altsaa i adskillige Aar, saa man kan ikke blive ved at undskylde Systemet med, at det er oprøvet; og jeg tror, at hvis det skal virke tilfredsstillende, er det nødvendigt, at der skabes den fornødne stærke Tillid til det ude i Befolkningen. Jeg tror at turde hævde, at den Dom, jeg her har omtalt, ikke har forøget Tilliden til Nævningeinstitutionen ude i den store almindelige Befolkning.

Af de Ændringer, som er foreslaaet i Retsplejeloven, er en af de vigtigere en Omordning af Landsretterne, idet Søndre Landsret er foreslaaet at skulle opretholdes fremdeles, og at denne Ordning skulde være endelig. Jeg er meget vel klar over, at der kan rejses Indvendinger, ogsaa fra Vestre Landsrets Side, imod, at denne Kreds indskrænkes, og at man ogsaa kunde ønske, at det kunde blive, som det har været i fordums Dage, at Jylland skulde være en samlet Retskreds. Men som de faktiske Forhold ligger, vil jeg mene, at det vil være en forsvarlig Ordning nu at holde paa, at Søndre Landsret kommer til vedblivende at bestaa som en særlig Landsret, fordi der i Tiden under Adskillelsen fra Danmark er skabt retslige Forhold der, som gør en særlig Behandling nødvendig. Og naar man samtidig fra Ministeriets Side er gaaet til at foreslaa, at Kredens Omraade udvides til ogsaa at omfatte en betydelig Del af det gamle Land, har man derved givet denne Ret den Opgave dels at klare de særlige Forhold i Sønderjylland og dels at behandle Forhold vedrørende de gamle Landsdele. Jeg vil mene, at den Ordning, der nu er foreslaaet, er den, som under de foreliggende Forhold er forsvarligst, og i hvert Tilfælde, at der er saglig Begrundelse for at opretholde Søndre Landsret.

Man kunde nu selvfølgelig rejse det Spørgsmaal, om det samlede Antal af Landsretsdommere er det rigtige, om det netop er det, der dækker det Arbejde, de har at udføre; men det er et Forhold, som nærmere kan drøftes i et Udvalg. Det er vel nok saaledes, at hvis man ser paa det Antal Sager, de har til Behandling, i Forhold til Antallet af Dommere — hvis vi f. Eks. sammenligner Østre og Vestre Landsret —, er der et betydelig større Antal Dommere i Vestre end i Østre Landsret. Men jeg skal indrømme, at jeg er ikke sagkyndig nok til at bedømme, om Antallet af Dommere kan sættes ligefrem i Forhold til Antallet af Sager. Men Spørgs-